

μόνον ζαλισθείς, καὶ τὸ αἷμα ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς πληγῆς του.

Τὸ παιδίον ὑπέλαβεν ὅτι τὸν ἐφόνευσεν, ἢ καὶ ὅτι τὸν ἐπλήγωσε βαρέως. Παρίτρομον ἐπὶ τῇ πράξει του, ἐτράπη ἔτι ὀρμητικώτερον εἰς φυγὴν.

Ἄλλὰ δὲν εἶχεν ἀπαλλαγῇ τοῦ διώκτου του. Διότι οὗτος, σπογγίσας διὰ μανδηλίου ῥακῶδους τὸ αἰμόφυρτον αὐτοῦ μέτωπον, ἀνέλαβε τὸν δρόμον του, βάλλων βλασφημίας καὶ φοβερὰς κατὰ τοῦ μαθητοῦ του ἀπειλάς.

Ὁ Ζωζὺς ἐγνώριζε πλέον, ὅτι ἀναποδράστως ἐφονεύετο, συλλαμβανόμενος ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ Ἑρακλέους. Ἦκουεν αὐτὸν βρυχώμενον κατόπιν του, καὶ τοι δ' ἐνέτεινε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, τὸ χωρίζον αὐτοὺς διάστημα δὲν ἤυξαν. Παρητήθη λοιπὸν τῆς ιδέας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν λόχμην, κ' ἐτράπη πρὸς τὴν πεδιάδα, ἥς τὸ ἀνώμαλον ἔδαφος, ὑπὸ ὁδῶν διατεμνόμενον, παρεῖχεν εἰς αὐτὸν πλείονας πιθανότητας νὰ διαφύγῃ τὰ βλέμματα.

Ἄλλως, δὲν ἐκίνει τὸν ἀθλητὴν τὸ αἶσθημα μόνον τῆς ἐκδικήσεως ἢ τῆς ἀπὸ τοῦ παιδὸς κερδοσκοπίας· ἐσκέπτετο ὅτι διαβάτης τις ἢ ὄργανον τῆς ἐξουσίας ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ τὸν Ζωζόν, κ' ἐρωτήσας νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ πράγματα λίαν εἰς τὸν ἀθλητὴν ἐπικίνδυνα. Συμφέρον λοιπὸν εἶχε μέγιστον νὰ μὴ ἡττηθῇ κατὰ τὸν περὶ τάχους ἐκείνον ἀγῶνα.

Ὁ μικρὸς φυγὰς, πνευστιῶν καὶ κάθιδρος, ἡσθάνετο ὅτι ὅσον οὐπὼ ἐξέλειπον αὐτὸν αἱ δυνάμεις. Ἐνῷ δὲ περιέβλεπεν ἐναγωνίως, ἔφθασεν εἰς μέρος, ὅπου πολλοὶ δρόμοι διεσταυροῦντο στενοί, ἐλικοειδεῖς καὶ κατάχωστοι. Εἰσεχώρησεν ἀδιστακτικῶς εἰς τὸν τραχύτερον καὶ ἐρημότερον φαινόμενον, ἐλπίζων νὰ παραπλανήσῃ τὸν διώκτην του, ἴσως δὲ καὶ νὰ τοῦ διαφύγῃ.

Καὶ ἀληθῶς δὲν ὑπελόγισε κακῶς, διότι ὁ Ἑρακλῆς, φθὰς ἐπὶ τῆς τριόδου, ἐδίστασε μικρόν. Εἶτα δέ, ὑποθέσας ὅτι τὸ κατάκοπον παιδίον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκλέξῃ τὴν τραχύτεραν ὁδόν, ἐτράπη τὴν ἀντίθετον.

Ὁ Ζωζὺς παρετήρησεν ἀμέσως τὴν ἐπιτυχίαν του, ἀλλὰ πεπεισμένος, ὅτι ὁ Ἑρακλῆς δὲν ἤθελε βραδύνει ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πλάνην του, προῦχῳρει ὁρμαῖος, ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ κόπωσίς του.

Μετὰ μικρὸν ἐξῆλθεν εἰς μέσον ἀγρῶν καλλιεργημένων, κ' εὗρεθῃ αἴφνης, πρῶτον νῦν ἀπὸ τῆς φυγῆς του, ἐνώπιον ἀνθρωπίνου πλάσματος. Ἦτο γυνή, ἥτις πλανωμένη διὰ νεοθερίστου κανναβῶνος, ἐφαίνετο ἀνερευνῶσα τὰ ἡπλωμένον κατὰ γῆς χειρόβολα. Ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν παῖδα, κ' ἐνῷ εἰργάζετο ὑπετονθόρυνεν ἄσμα τι ἢ ἀνεκάγχαζεν ἄνευ φαινομένου λόγου. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἄλλως δὲν ἦτο χω-

ρική, καὶ ἀνεμίμνησκε μᾶλλον τοὺς συρμούς τῆς πόλεως, ὑπὸ τύπον ὅμως ἀσυνήθη καὶ προκαλοῦντα τὴν προσοχήν.

Ὁ νεαρὸς φυγὰς ἐσυλλογίσθη κατ' ἀρχὰς νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης· ἀλλὰ θορυβηθεὶς ὑπὸ τοῦ παραδόξου ἥθους καὶ τῶν ἄλλοκότων τρόπων τῆς ἀγνώστου, ἔστη μὴ τολμῶν νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΑΟΙΔΟΣ

Ὁ Ἰταλὸς θεατρῶνης Μαυρίκιος Στρακόσχ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα στενῶς συνδέεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρου ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, ἐξέδωκεν ἐσχάτως τὰ ἀπομνημονεύματά του. Ἐπὶ κεφαλῇ τῶν αἰοιδῶν, ὧν τὸν βίον ἀφηγεῖται ὁ συγγραφεὺς, ὡς εἰκός, εὕρισκεται ἡ Ἀδελίνα Πάττη, ἡ λιγύμολπος ἀηδὼν τῆς σκηνῆς.

Ἡ Πάττη εἶνε ἀληθὲς τέκνον τοῦ θεάτρου. Ἐγεννήθη αὐτὸ τοῦτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διότι ἡ μήτηρ της, ψάλλουσα ἐν Μαδρίτῃ εἰς τὴν *Norman* κατελήφθη αἰφνιδίως κατὰ τὴν παράστασιν ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ, ἀποσυρθεῖσα δὲ εἰς τι παρασκήνιον... ἔτεκεν ἐκείνην, ἥτις βραδύτερον ἐμελλε νὰ ἀποκτήσῃ παγκόσμιον φήμην, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀδελίνα Πάττη. Ὡς αἰοιδὸς ἡ Πάττη ὑπῆρξε φαινόμενον πραγματικόν. Ἐξάετις ἔψαλλεν, σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν, τὰ τεμάχια τῶν δυσκολωτέρων μελοδραμάτων, τὰ ὅποια εἶχεν ἀκούσει. Κατὰ τὸ 1850 ὀκταέτις ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν δημοσίᾳ κατὰ τινα φιланθρωπικὴν συναυλίαν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἡ ἐπιτυχία δ' αὐτῆς ὑπῆρξεν ἀληθὲς θρίαμβος. Ἀπὸ τοῦ ὁγδοῦ μέχρι τοῦ ἐνδεκάτου ἔτους συνταξιδεύει μετὰ τοῦ Στρακόσχ καὶ πανταχοῦ συρρέουσι νὰ ἴδωσι τὴν μικρὰν αἰοιδόν.—Ὁ Στρακόσχ ἐνυμφεῖθῃ μίαν τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σαλβατόρε Πάττη, τὴν Ἀμαλίαν Πάττη· ἦτο ἐπομένως στενὸς συγγενὴς τῆς Ἀδελίνας. Μεθ' ὅλην τὴν πρόωρον φήμην της, ἡ μικρὰ Ἀδελίνα δὲν κατεφρόνει τὰς τέρψεις τῆς ἡλικίας της, καὶ ὅταν ἀντέτειναν εἰς αὐτὴν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, εἴζευρε τίτιν τρόπον νὰ κατεσχύῃ. Οὕτω ποτὲ ἐν Κιγκινιάτῃ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Στρακόσχ νὰ ἀγοράσῃ αὐτῇ πλαγγόνα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ οὗτος δὲν ἔδωκε τὴν δέουσαν προσοχήν εἰς τὸ παιδικὸν τοῦτο αἶτημα, ἡ Ἀδελίνα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως, ἤρνετο ἐπιμόνως νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν σκηνήν. Ἐδέησε δ' ὁ γαμβρός της, ὅπως τὴν μεταπείσῃ, νὰ μεταβῇ καὶ ἀγοράσῃ τὸ ἄθρημα. Ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου μέχρι τοῦ δεκάτου πέμ-

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

[Εκ τῆς ἄρτι ἐκδοθείσης Συλλογῆς τῶν Θαλασσινῶν]

ππου ἔτους ἡ Ἀδελίνα μετέβη εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας· τῷ 1859 δὲ ἔφαλε διὰ πρώτην φοράν ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ἰταλικοῦ Μελοδράματος, ὅπερ διηύθυνεν ὁ Στρακόσχ. Ἡ ἐπιτυχία τῆς Πάττη μολονότι ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ ἔφαλλον ἀοιδοὶ πεφημισμένοι, ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Μετὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐναρξὴν ὁ Στρακόσχ ἔσχισε τὸ συμβόλαιον, ὅπερ εἶχε συνάψει μετὰ τῆς Ἀδελίνας Πάττη, παρεχώρησε δ' αὐτῇ τὸ ἡμισυ ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν ἐκάστης ἐσπέρας. Διὰ τοῦ πρώτου συμβολαίου, οὗ ἡ διάρκεια ἦτο πενταετής, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀοιδοῦ ὥριζετο εἰς 2,000 φράγκων κατὰ μῆνα τὸ πρῶτον ἔτος, 3,000 τὸ δεύτερον, 4,000 τὸ τρίτον καὶ 6,000 τὰ δύο τελευταῖα. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡ Πάττη ἔφαλλον ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ λαμβάνουσα 25,000 φράγκων καθ' ἐκάστην ἐσπέραν. Ἐκ Νέας Ὑόρκης ἡ Πάττη μετέβη εἰς Λονδῖνον, ὅπου τὸ Θέατρον τῆς Α. Μεγαλειότητος (Her Majesty's Theatre) ἐμίσθωσεν αὐτὴν ἀντὶ 10,000 φράγκων κατὰ μῆνα· ἀλλὰ ἀφικομένη εἰς Ἀγγλίαν εὗρε τὸ θέατρον κεκλεισμένον, ἐνεκα πτωχεύσεως τοῦ διευθυντοῦ, εἰσῆλθε δὲ εἰς τὸ Κόβεντ-Γάρδεν ἀντὶ 3,750 φράγκων μηνιαίως, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου μὴ ἔχοντος μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ᾧδικὸν τάλαντον νεαρᾶς κόρης δέκα ἐπτὰ μόλις ἐτῶν. Βραδύτερον ἡ ἀμοιβὴ αὕτη αὐξήθη μεγάλως, ἀλλ' ἡ Πάττη δὲν ἔλαβε ποτὲ πλέον τῶν 3,000 φράγκων καθ' ἐσπέραν ἐκ τοῦ Κόβεντ-Γάρδεν, μέχρις οὗ ἐνυμφεῖθη μετὰ τοῦ Caux. Σημειωτέον ὅμως ὅτι οὔτε ἡ ἀμοιβὴ τοῦ Μάριο, οὔτε ἡ τῆς Γρίζη, εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης αὐτῶν, ὑπερέβησαν τὰ 1250 φράγκα κατὰ παράστασιν. Ἡ Φρετζολίνη ἠρκέσθη πάντοτε εἰς τὰ 1000 φράγκα, θεωροῦσα μάλιστὰ τὸ ποσὸν τοῦτο ὡς ἱκανῶς μέγα καὶ ἀρνούμενη νὰ δεχθῇ πλεονέκτημα. Μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς, ἡ Πάττη μετεκλήθη εἰς Ρωσίαν ἀντὶ 7,000 φράγκα κατὰ παράστασιν. Πρῶτος ὁ Ἀμερικανὸς Ἀββεῦ, διευθυντὴς τῆς Ὀπερας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Πάττη 20,000 φράγκα δι' ἐκάστην παράστασιν, καὶ ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ συμβληθῇ μετ' αὐτῆς, διότι ἄλλος Ἀμερικανὸς θεατρῶνης ἐκ πείσματος ἐπλειοδότησε κατὰ 5,000 φράγκα. Αἱ ὑπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀββεῦ διδόμεναι ἀμοιβαὶ εἰσὶν αἱ ἐξῆς: ἡ Χριστίνα Νίλσων λαμβάνει 10,000 φράγκων καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, ἡ Μαρκέλλα Σέμπριτς 7,500, ὁ Καμπανίνη 5,000, ὁ Στάγγο 4,000, ἡ Σκάλκη 25,000 φράγκων κατὰ μῆνα. Καὶ ἔπειτα ἀποροῦσι τινὲς διατὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐκπίπτει τὸ ἱταλικὸν μελοδράμα καὶ ἔχασε τὴν δημοτικότητα τῆς ἄλλοτε!

Ἀπάνω 'ς τὸ κατάρτι μόνος τὸ 'ψηλὸ
'Απόστασα νὰ κάνω ὁ φτωχὸς καρτέρι,
Νὰ ρίχνω τῇ 'ματιά μου 'ς ἄπειρο 'γιάλῳ
Καὶ νά'χω τὰ πανιά μας μοναχὸ μου ταῖρι.

'Σ τὴν κόφα τῇ μικρῇ του, πύργος 'π' ἀγαπῶ,
Ποῦ μέσα 'ς τὰ σχοινιά του γύρω ξεπροβάλλει,
'Ο καπετάνιος μόνο μ' ἔβαλε σκοπὸ,
Νὰ κράξω 'σάν προβάλλῃ τ' ἅγιον ἀκρογιάλι.

'Αλλοίμονο! ὁ δόλιος τοῦ κακοῦ γυρνῶ
'Ολόγυρα παντοῦ μὲ πόνο τῇ 'ματιά μου,
'Απ' ὅπου κι' ἂν γυρίσω μόνο οὐρανὸ
Καὶ θάλασσα μεγάλῃ βλέπω ἐμπροστά μου.

'Εδῶ κ' ἐκεῖ κανένα φαίνεται λευκὸ
Πανὶ μέσ' 'ς τὰ πελάγη πέρα νὰ πετιέται,
Κ' ἐμπρὸς θαλασσοπούλι κόποτε γλυκὸ
Τὸ δρόμο νὰ μᾶς δείχνῃ γλήγωρα θωριέται.

Μ' ἀκόμη τ' ἀκρογιάλι πέρα πουθενά
Δὲ φάνηκε, συντρόφια, 'ς τὸ φτωχὸ μου 'μάτι,
Τὴν ἄκρη του μαυρίλα δὲ' μᾶς τῇ μηνᾷ
Κ' ἡ 'μέρα ὅλῳ φεύγει πεταχτή, τρεχάτη.

Βορεῖά, μὴ μᾶς ἀφήσης! φύσα δυνατά!
Γοργὰ νὰ πᾶμε μέσα 'ς τὸ νησί μας πρίμα·
Λοστρόμε, ὅρτσα! τράβα πέρα ἀνοικτά,
Κ' ἡ πλώρη μας τρεχάτῃ χώνεται 'ς τὸ κύμα.

Ἀχ! δέκα μῆνες τώρα μέσ' 'ς τὴ ξενιτεῖα
Μὲ πόνους καὶ μὲ πίκραις, μὲ καὶ μους γυρνοῦμε,
'Ο πόθος 'ς τὴν καρδίᾳ μας ἄναψε φωτιά
Κι' ἀπ' τὴν πολλή της λαύρα ὅλοι θὰ χαθοῦμε.

'Σ τὸ Τούνεζι, 'ς τὸ Φέζι τὸ ἐξακουστό,
Ψαράδες 'ς τὸ κοράλλι, εἶδαμε τουρκάλαις,
'Σ τοῦ Μπέη τὸ χαρέμι τὸ λαχταριστό,
Μέσ' 'ς τὸ φλωρὶ ντυμέναις, πλούσαις, μεγάλαις.

Μᾶς ἐφίλησαν χεῖλια νόστιμα, γλυκά,
Πεῖο κόκκινα ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸ κοράλλι,
'Εκεῖ χιονάτα στήθια εἶδαμε λευκά,
'Ολόμαυρα 'ματάκια καὶ νεράιδας κάλλη;

Θεόρατα παλάτια, ἄπειρα, 'ψηλά,
'Σ τ' ἀσῆμι 'ς τὸ χρυσάφι μέσα βουτηγμένα,
Περβόλια, πολιτεῖαις καὶ χωριά πολλὰ
'Σ τὴ φτωχικῇ 'ματιά μας ἴσαν ὁλοένα.

Μ' ἄλλοιμονο! τοῦ ναυτῆ πάντα ἡ καρδιά
Δὲ χαίρεται ποτὲ τῆς ἐμμορφιαῖς τῆς ξένης,
Κ' ἐν ᾧ περνᾷ φουρτούναις, θάλασσα φαρδεῖα,
Σὲ χώραις φτερουγίζει ἄλλαις, μωρῶμεναις.

Τὸ φίλημα τὸ ξένο ἦτανε γλυκὸ,
Μὰ πεῖο γλυκεῖα ἀκόμη ἔχει νοστιμάδα,
Τὸ φίλημα τῆς μάνας τὸ ἀγγελικό,
Τῆς κόρης ποῦ προσμένει ἔχει πεῖο γλυκάδα.

Καὶ μέσ' 'ς τὰ ξένα ψάλλον ἐμμορφα πουλιά,
Μὰ ψάλλον πεῖο ὠραῖα 'ς τὰ 'δικά μας μέρη,
Σκορπίζουνε 'ς τὰ αὐτιά μας πεῖο γλυκεῖα λαλιά
Καὶ πεῖο καλὸ περνοῦμε πάντα καλοκαίρι.